

Szembesítés

*A nyüzsgő partról latolgom: hátha
nem muszáj többé hátra
tekintnem a foghíjas, térdeplő erdők,
a tömeggyilkosok észbontó századára,
ahol a görcsbe merevült gyökér-
ujjak között nem nő a zsenge fű se —
s rám lesnek bújdosó halottaim.*

*A mólóra sodródom, arra várva,
hogy északon is leljek ismerősre,
kivándorolt, hajszolt hazámfiára . . .
Idáig érve, fel sem tűnik, — ösztövért
évtizedek mögött múlttá fagyott
az erdélyi verőfény.*

*Hamlet rokonom. Böngészek izgága
életem roncsaiban. Öblös hajókürt
torkát repesztgeti a láz. Hiába.
Süket a tengerek vikingje, — szökén,
ártatlanul tekint le Koppenhága.*

*Leánya némán ül a habzó sziklán,
nem érez, nem lát, nem gyűlöl: kemény
mellbimbója csak hideg hamisítvány, —
a kéjes orkán csókjának kitárva
bronzba csempészett szobrász-költemény!*

*Sós, északi szél marja ajkam
s toprongyos fellegek halászhálója
bosszúlja meg rajtam
— en passant —
eltékozolt, utolsó cseppjeit . . .
A távolban — elfojtott jajkiáltás —
imbolyog fuldokolva egy-egy bolya.*

*Fürkészve vallatom a tengert:
mindhiába!
Mért pazarolná tajtékos szavát
halandó földre vízi világa?
Más hullámhosszon hintázva morajlik
szembe velem. Zöld-haragosra nőtt
szemébe préseli a láthatárt
s kifehérlő fogakkal harapdálja,
aprózza szeletekre az időt, —
a végtelenbe zabálja magát . . .*